

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Σ. Ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 3.

Ἡ Αἰσυνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ.τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΦΩΛΕΑ ΕΥΓΕΝΩΝ, μυθιστορία ρωσικὴ Ἰβάν Τουργκένιεφ, (συνέχεια), μετάφρ. **Β. — ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ, μετὰ εἰκόνας, (συνέχ.), μυθ. Ε. DUBREUIL, μετάφρ. Σ. Τ. — Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ, μυθιστορία Α. Δουμᾶ, (συνέχ.), μετάφρ. Δμλ — ΔΙ' ΕΝΑ ΣΤΡΟΒΙΛΟΝ, ἐκ τῶν τοῦ Ludovic Halévy, μετάφρασις Δισώπου.

ΣΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Προπληρωτῖα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8 ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15.
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

Ἡ μικρὰ ὁμήγουρις ἠκροῖτο τῶν λόγων τοῦ Μαλκράφτ. (σελ. 292).

ΦΩΛΕΑ ΕΥΓΕΝΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΡΩΣΙΚΗ ΙΒΑΝ ΤΟΥΡΓΚΕΝΙΕΦ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

ΙΖ'

Τὴν ἐπιούσαν τῆς ἀναφερθείσης ἡμέρας ὁ Λαβρέτσκις εἰσῆλθε τὴν δεκάτην ὥραν εἰς τὴν οἰκίαν Καλιτίν, ὅπου συνήντησε τὴν Ἐλίζαν φοροῦσαν τὸν πῖλόν τῆς καὶ τὰς χειρίδας τῆς.

— Ποῦ πηγαίνετε; τὴν ἠρώτησε.
— Εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Σήμερον εἶναι Κυριακὴ.
— Συνειθίζετε λοιπὸν νὰ πηγαίνετε εἰς τὴν ἐκκλησίαν;
Ἡ Ἐλίζα τὸν ἐθεώρησεν ἐκπεπληγμένη καὶ δὲν ἀπεκρίθη.
— Συγχωρήσατέ με, εἶπεν ὁ Λαβρέτσκις, δὲν ἤλθον διὰ νὰ σᾶς εἰπῶ αὐτό, ἀλλὰ διὰ νὰ σᾶς ἀποχαιρετίσω. Μετὰ μίαν ὥραν ἀναχωρῶ εἰς τὴν ἐξοχὴν.

— Ἀπέχει πολὺ ἀπ' ἐδῶ; ἠρώτησεν ἡ Ἐλίζα.
— Εἰκοσι πέντε βέρστια.
Τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ ἐφάνη ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ τῆς θύρας ἡ Λενότσκα, συνοδευομένη ὑπὸ τινος ὑπηρετρίας.
— Δὲν πιστεύω νὰ μᾶς λησμονήσητε, εἶπεν ἡ Ἐλίζα κατερχομένη τὰς βαθμίδας τοῦ ἀναβᾶθρου.
— Οὔτε σεῖς μὴ μὲ λησμονήσητε. Ἄλλως τε... ἀκούσατε, προσέθηκεν, ἀφ' οὗ πη-

γίνετε εἰς τὴν ἐκκλησίαν δεήθητε καὶ ὑπὲρ ἐμοῦ.

Ἡ Ἐλίζα ἔστη καὶ στρεψαμένη πρὸς αὐτόν·

— Εὐχαρίστως, εἶπε θεωροῦσα τοῦτον κατὰ πρόσωπον, θὰ δεηθῶ καὶ ὑπὲρ ὑμῶν. Ἔλα, Λερότσκια.

Εἰς τὴν αἰθουσαν ὁ Λαβρέτσκις εὔρε μόνην τὴν Μαρίαν Δημητρίεβναν¹. Ὡσφραίνετο ὕδωρ τῆς Κολωνίας καὶ ἡδύοσμον, ἔλεγε δὲ ὅτι εἶχε κεφαλαλγίαν καὶ ὅτι διήλθε ταραχώδη νύκτα. Ἐδέχθη τοῦτον μὲ τὰς συνήθεις φιλοφρονήσεις αὐτῆς.

— Δὲν εἰν' ἀλήθεια, τὸν ἠρώτησεν, ὅτι ὁ Βλαδίμηρος Νικολάεβιτς εἶναι πολὺ ἐράσιμος νέος;

— Ποῦτος εἰν' αὐτός ὁ Βλαδίμηρος Νικολάεβιτς;

— Ὁ Πάνχιν, ὁ ὁποῖος χθὲς ἦτο ἐδῶ. Ἦρесе; πολὺ εἰς αὐτόν, σοὶ λέγω δὲ μυστικά, *ρίλτατέ μοι ἐξάδελφε*, ὅτι ἀγαπᾷ ὥσάν τρελλὸς τὴν Ἐλίζαν μου. Εἶναι ἀπὸ καλὴν οἰκογένειαν, ἔχει πολὺ καλὴν θέσιν, εὐφυῆς, εὐγενὴς καὶ ἂν τοιαύτη ἦναι ἡ θεία θέλησις ἐγὼ πολὺ θὰ εὐχαριστηθῶ ὡς μήτηρ. Ἡ εὐθύνη μας βεβαίως εἶναι μεγίστη, διότι ἡ εὐτυχία τῶν τέκνων ἐξαρτᾶται ἀπὸ τῶν γονέων, καὶ ὁμολογητέον ὅτι ἔως ἐδῶ, καλῶς ἢ κακῶς, μόνη ἐγώ, οἶαν μὲ βλέπεις, ἀνέθρεψα τὰ τέκνα μου καὶ ἐπεμελήθην τὴν ἀνατροφὴν των. Ἐσχάτως πάλιν ἔφερα παιδαγωγὸν ἀπὸ τῆς κυρίας Βουλούς.

Ἡ Μαρία Δημητρίεβνα ἤρξατο ν' ἀπαριθμῇ τὰς μερίμνας τῆς, τοὺς ἀγῶνας τῆς καὶ τὰ μητρικὰ αἰσθήματά τῆς. Ὁ Λαβρέτσκις ἤκουε ταύτης σιγῶν καὶ στρέφων τὸν πλόν του ἐντὸς τῶν χειρῶν του. Τὸ ψυχρὸν καὶ βαρὺ βλέμμα του ἐτάραξε τὴν ἐξαδέλφην του ἐν τῷ μέσῳ τῆς φλυαρίας τῆς.

— Καὶ πῶς εὐρίσκεις τὴν Ἐλίζαν; ἠρώτησεν αὐτή.

— Ἡ Ἐλίζα Μιχαηλόβνα εἶναι χαριεστατή νεῆς, ἀπεκρίθη ὁ Λαβρέτσκις.

Εἶτα ἠγέρθη, ἐχαιρέτισε καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Μαρίας Τιμοθέβνας. Ἡ Μαρία Δημητρίεβνα τὸν ἠκολούθησε διὰ τοῦ βλέμματός, μετὰ δυσηρεστημένου ὕφους.

— Τί ἀγριος, τί ἀγροῖκος ἄνθρωπος! ἐσκέφατο. Ὡ! ἐννοῶ τώρα διατί ἡ σύζυγός του ἐφάνη ἀπιστος πρὸς αὐτόν.

Ἡ Μάρθα Τιμοθέβνα ἐκάθητο ἐν τῷ δωματίῳ τῆς, περικυκλωμένη ὑπὸ τοῦ ἐπιτελείου τῆς, ἀποτελουμένου ὑπὸ πέντε ἐξ ἑσου προσφιλεστάτων αὐτῆς ὄντων. Τὸ πρῶτον ἦτο πυρᾶλις, πάσχουσα ἐκ βρογχοκῆλης, ἣν ἠγάπησεν ἀφ' ὅτου δὲν ἠδύνατο νὰ κελαδῇ, τὸ δεύτερον κυνάριον δειλὸν καὶ ἡμερον, ῥόσκα καλούμενον, τὸ τρίτον, ἀσχημος γαλῆ ἄρρην, Μάτρος καλούμενη, εἶτα μελαγχροινὴ τις καὶ ἀκίνητος ἐνεκέτις κοράσις, ἔχουσα μεγάλους ὀφθαλμούς, καὶ ὀξεῖαν τὴν ῥίνα, ὀνομαζομένη

Σουρότσκα καὶ τέλος ἡ Ἀναστασία Καρπόβνα Ὁγαρκῶφ, πεντηκονταεὶς περίπου γυνή, φοροῦσα λευκὸν σκούφον καὶ ἐσθῆτα ἀμαυροῦ χρώματος. Ἡ μικρὰ Σουρότσκα κατήγετο ἐκ ποταπῆς οἰκογενείας καὶ ἦτο ὄρφανή. Ἡ Μάρθα Τιμοθέβνα ἔλαβε ταύτην εἰς τὴν οἰκίαν τῆς ἐξ οἴκου, ὡς καὶ τὴν Ῥόσκαν, εὐροῦσα ταύτας εἰς τὴν ὁδόν, ἰσχνας, πειναλέας καὶ βεβρεγμένας ἐκ τῆς φθινοπωρινῆς βροχῆς. Οὐδεὶς ἐζήτησε τὸ κυνάριον, ἀλλὰ τὴν κορασίδα ὁ θεὸς τῆς, μέθυσο; ἐμβαδοποιός, μὴ ἔχων οὕτε διὰ νὰ τραφῇ αὐτὸς οὗτος καὶ δέρων τὴν ἀνεψιάν του ἀντὶ νὰ τὴν τρέφῃ, εὐχαρίστως παρεχώρησεν εἰς τὴν γηραιάν κυρίαν. Τὴν Ἀναστασίαν Καρπόβναν δὲ ἡ Μάρθα Τιμοθέβνα ἐγνώρισεν εἰς τινὰ μονήν, ὅπου εἶχε μεταβῇ ἵνα προσκυνήσῃ, ἤρесе δὲ εἰς τὴν Μάρθαν Τιμοθέβναν, διότι ἦτο φιλόθρησκος λίαν. Ἐκείνη πλησιάζουσα ταύτην εἰς τὴν ἐκκλησίαν τὴν προσεκάλεσε νὰ πῇ κύπελλον τῆς μετ' αὐτῆς, ἔκτοτε δὲ ἐγένοντο ἀχώριστοι. Ἡ Ἀναστασία ἦτο ἀπὸ μικρᾶς τάξεως, χήρα καὶ ἀτεκνος, εὐθυμος καὶ εὐάρμοστος, εἶχε κεφαλὴν στρογγύλην καὶ ψαράν, χεῖρας λευκὰς καὶ ἀπαλὰς, εὐεῖδῃ μορφήν, παρὰ τὰ χονδρὰ χαρακτηριστικὰ τῆς καὶ τὴν σιμὴν ῥίνα τῆς. Ὑπερηγάπα τὴν Μάρθαν Τιμοθέβναν, ἀνταποδίδουσαν τὴν αὐτὴν ἀγάπην, τοῦθ' ὅπερ ὅμως δὲν ἠμπούδιζε ταύτην νὰ τὴν πειράζῃ ἐνίοτε διὰ τὴν εὐαισθησίαν τῆς καρδίας τῆς, διότι συνεπάθει πρὸς τοὺς νέους, ἡ δὲ ἀθωότερα ἀστείότης τὴν ἔκαμε νὰ ἐρυθρίῃ δίκην κορασίδος. Ἡ περιουσία τῆς ὀλόκληρος συνίστατο εἰς γίλια διακόσια ρούβλια χάρτινα, ἔζη δὲ δαπάναις τῆς Μαρίας Τιμοθέβνας, ἥτις ἐθεώρει ταύτην ἴσην τῆς, οὐδέποτε δὲ ἠνέχθη νὰ τὴν καταβιάσῃ εἰς θέσιν ὑπηρετρίας.

— Ἀ! Φέδια, εἶπεν ἅμα παρρητήσασα τὸν Θεόδωρον, χθὲς τὸ ἐσπέρας δὲν εἶδες τὴν οἰκογένειάν μου. Θαύμασέ την τώρα. Συνηθροίσθημεν ὅλοι διὰ τὸ τέτον. Εἰμπορεῖς νὰ τοὺς χαδεύσης ὅλους, ἐκτὸς τῆς μικρᾶς Σουρότσκας ἡ ὁποία δὲν θὰ θελήσῃ καὶ τῆς γάττας ἡ ὁποία θὰ σὲ τσουγγρανίσῃ. Ἀναχωρεῖς σήμερον;

— Σήμερον μάλιστα, ἀπεκρίθη ὁ Λαβρέτσκις, καθίσας ἐπὶ μικρᾶς χθαμαλῆς ἑδρας. Ἀπεχαιρέτισα καὶ τὴν Μαρίαν Δημητρίεβναν καὶ τὴν δεσποινίδα Ἐλίζαν Μιχαηλόβναν.

— Ὀνόμαζέ την ἀπλῶς Ἐλίζαν, πατερᾶκη μου¹, διὰ σὲ δὲν εἶναι δεσποινίς. Ἡσύχασε λοιπόν, θὰ σπάσῃς τὸ καθίσμα τῆς μικρᾶς Σουρότσκας.

— Τὴν εἶδον μεταβαίνουσαν εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Εἶναι θρησκὸς λοιπόν;

— Ναί, περισσότερον ἀπὸ ἡμᾶς.

— Μήπως καὶ σὺ δὲν εἶσαι θρησκὸς; εἶπεν ἡ Ἀναστασία Καρπόβνα. Ἄν δὲν ὑ-

πῆγες ἀκόμη εἰς τὴν πρώτην λειτουργίαν, θὰ ὑπάγῃς ὅμως εἰς τὴν δευτέραν.

— Ὁχι, θὰ ὑπάγῃς μόνη σου, διότι ἔγινα πολὺ ὀκνηρά, μητερίτσα μου, καὶ χαλῶ ἐμαυτὴν πίνουσα πολὺ τέτον.

Καίτοι ἀμφοτέραι ὠμίλουν ἐνικῶς ἀλλήλαις, ἐφαίνετο ὅμως ἡ διαφορὰ τῆς συμπεριφορᾶς καὶ τῆς τάξεως.

— Δὲν μοὶ λέγετε, σὰς παρακκλῶ, ἠρώτησεν ὁ Λαβρέτσκις, ἡ Μαρία Δημητρίεβνα μοὶ ὠμίλησε περὶ τοῦ κυρίου ἐκείνου ... Πῶς ὀνομάζεται; Πάνχιν, νομίζω. Τί ἄνθρωπος εἶναι;

— Θεέ μου! τί φλύαρος 'ποῦ εἶναι! εἶπεν ἡ Μάρθα Τιμοθέβνα. Εἶμαι βεβαία ὅτι σοὶ εἶπε, μυστικά δὴθεν, ὅτι θέλει νὰ νυμφευθῇ τὴν κόρην τῆς. Ἀλλὰ χάριτι θεῆς τίποτε δὲν ἔγινεν ἀκόμη.

— Καὶ διατί χάριτι θεῆς; ἠρώτησεν ὁ Λαβρέτσκις.

— Διότι αὐτὸς ὁ νέος δὲν μοὶ ἀρέσκει καὶ δὲν πρέπει νὰ χαίρηται.

— Δὲν σὰς ἀρέσκει;

— Δὲν εἰμπορεῖ βέβαια νὰ ἐλκύσῃ τὴν εὐνοίαν ὧλων. Ἀρκεῖ ὅτι ἡ Ἀναστασία Καρπόβνα τὸν ἀγαπᾷ.

— Καλὲ τί λέγεις; ἀνέκραξεν ἡ ἀτυχὴς χήρα περιέτρομος. Καὶ δὲν φοβεῖσαι τὸν Θεόν;

Καὶ αἰφνίδιον ἐρύθημα ἀνῆλθεν ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς καὶ ἐπὶ τοῦ λαιμοῦ τῆς.

— Καὶ τὸ εἰσεύρει καλὰ, ὁ καπεργάρος, ἐξηκολούθησεν ἡ Μάρθα Τιμοθέβνα, εἰσεύρει καλὰ πῶς νὰ τὴν ἐλκύῃ. Τῆς ἔχαρισε μίαν ταμβακοθήκην. Φέδια, ζήτησέ τῆς ὀλίγον ταμβάκον, καὶ θὰ ἴδῃς τί ὠραία ταμβακοθήκη εἶναι! Εἰς τὸ σκέπασμα εἶναι ἐξωγραφισμένος ἱππεὺς οὐσσάρος. Καλλίτερον, φιλτάτη μου, νὰ μὴ διακυλολογηθῇς.

Ἡ Ἀναστασία Καρπόβνα μόνον δι' ἀρνητικοῦ νεύματος υπερέσπισεν ἐκυτὴν.

— Καὶ εἰς τὴν Ἐλίζαν ἀρέσκει ἐπίσης; ἠρώτησεν ὁ Λαβρέτσκις.

— Φαίνεται ὅτι τῆς ἀρέσκει. Ἄλλως τε, ὁ Θεὸς τὸ εἰσεύρει! Ἡ ψυχὴ τοῦ ἀλλου, βλέπεις, εἶναι σκοτεινὸν δάσος, πρὸ πάντων δὲ ψυχὴ νεανίδος. Νά, δὲν θέλεις νὰ ἐμβαθύνῃς εἰς τὴν ψυχὴν τῆς μικρᾶς Σουρότσκας! Διατί κρύπτεται λοιπόν καὶ δὲν φεύγει ἀφ' ὅτου εἰσῆλθες;

Ἡ κορασίς ἐκάγχασε καγχασμὸν πρὸ πολλοῦ συγκρατούμενον καὶ ἔφυγεν. Ὁ Λαβρέτσκις ἠγέρθη.

— Ναί, εἶπε βραδέως, τίς δύναται νὰ μαντεύσῃ τί συμβαίνει ἐντὸς τῆς καρδίας νεανίδος.

Καὶ ἐκινήθη ἵνα ἀναχωρήσῃ.

— Πότε λοιπόν θὰ ἐπανιδώμεν ἀλλήλους; ἠρώτησεν ἡ Μάρθα Τιμοθέβνα.

— Νὰ ἴδω, θεῖά μου. Ἄλλως τε δὲν πηγαινῶ καὶ πολὺ μακράν.

— Ναί, πηγαινῶ εἰς Βασιλεβσκόην. Δὲν θέλεις νὰ ὑπάγῃς εἰς Λαβρίκη, αὐτὸ ἐνδιαφέρει σέ. Πήγαινε μόνον νὰ ἐπισκεφθῇς τὸν τάφον τῆς μητρός σου καὶ τῆς μάμμης σου. Πολλὰ ἔμαθες εἰς τὰ ξένα, καὶ τίς εἰσεύρει ἐν τούτοις ἂν δὲν αἰσθανθῶσιν ἔσως, ἀπὸ τοῦ βάθους τοῦ τάφου των, ὅτ

1. Ἀφορμὴν λαβόντες ἐξ ἐρωτήσεως ἀναγνώστου, σημειοῦμεν ὅτι ἐν Ῥωσίᾳ τὸ πατρωνυμικὸν εἶναι ἀχώριστον τοῦ ὀνόματος καὶ εὐχρηστότερον τοῦ ἐπιθέτου. Δημητρίεβνα δὲ σημαίνει θυγάτηρ Δημητρίου.

1. Πατερᾶκη μου, μητερίτσα μου, εἰσὶν οἰκιακαὶ καὶ θωπευτικαὶ ἐκφράσεις, τὰς ὁποίας συχνάτα οἱ Ῥῶσοι μεταχειρίζονται ἐν ταῖς ὀμιλίαις αὐτῶν. Αἱ λέξεις, *ρίλε* μου, *ἀγαπητέ* μου, κακῶς ἀποδίδουσι ταύτας καὶ διὰ τοῦτο προειληψάμεν ν' ἀφήσωμεν ἐν τῇ μεταφράσει τὰς ἰδιαιτέρας ταύτας τοῦ πρωτοτύπου ἐκφράσεις.

μετέβης νὰ τὰς ἐπισκεφθῇς. Μὴ λησμό-
νει, ἀγαπητέ μου, νὰ παραγγείλῃς μίαν
λειτουργίαν ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς
τῆς Γλαφυρᾶς Πετρόβνας. Ἰδοὺ ἐν ἀργυ-
ροῦν ρούβλιον. Λάβε το, διότι ἡ λειτου-
ργία αὐτὴ θὰ γείνη ἀπὸ μέρους μου. Ὁ-
ταν εἶς δὲν τὴν ἡγάπων, ἀλλὰ πρέπει νὰ
τῇ ἀποδώσῃ δικαιοσύνην, διότι ἦτο νέα
μὲ χαρακτῆρα καὶ πνεῦμα, καὶ ἐκτὸς τού-
του δὲν σ' ἐλησμόνησε. Τώρα δὲ ὁ Θεὸς
νὰ σὲ καθοδηγῇ. Φοβοῦμαι μὴ ἐπὶ τέλους
σοὶ προξενήσω πλῆξιν.

Καὶ ἡ Μάρθα Τιμοθέβνα περιεπύχθη
τὸν ἀνεψιὸν τῆς.

— Ἡ Ἐλιζα δὲ δὲν θὰ ὑπανδρευθῇ τὸν
Πάνχιν, μὴ ἀνησύχει. Δὲν τῆς ἀρμόζει
τοιούτος σύζυγος.

— Ἀλλὰ δὲν ἀνησυχῶ ποσῶς, ἀπεκρίθη
ὁ Λαβρέτσκις.

Καὶ ἀνεχώρησε.

ΙΗ'

Μετὰ τέσσαρας ὥρας εὐρίσκειτο ἐντὸς
τῆς ἀμάξης τοῦ τρεχούσης ταχέως ἐπὶ
τῆς οδοῦ. Ἀπὸ δεκαπενθημερίας ὑπῆρχε
μεγίστη ξηρασία· ἐλάφρα ὁμίχλη διέχεεν
ἐν τῇ ἀτμοσφαίρᾳ γαλακτώδη χρωματι-
σμὸν καὶ περιεκάλυπτε τὰ μακρὰν δάση.
Ὅσμη καιομένου πράγματος ἀνεπέμετο,
μικρὰ δὲ ἀμαυρὰ νέφη ἵπταντο ἀορίστως
εἰς τὸν κυανοῦν οὐρανόν, καὶ ἀρκοῦντως
σφοδρὸς ἀνεμος ἔπνεε ξηρὸς μὴ δροσίζων
ποσῶς τὴν ἀτμοσφαίραν. Τὴν κεφαλὴν ἐ-
στηριγμένην ἔχων ἐπὶ τῶν προσκεφαλαίων
τῆς ἀμάξης, τοὺς δὲ βραχίονας ἐσταυρω-
μένους ἐπὶ τοῦ στήθους ὁ Λαβρέτσκις πε-
ριεπλάνα τὰ βλέμματά του ἐπὶ τῶν καλ-
λιεργημένων πεδίων τῶν πρὸ τῶν ὀφθαλ-
μῶν τοῦ ἐκτεινομένων, ἐπὶ τῶν κυτίσων
οἵτινες ἐφαίνοντο ὅτι ἔφρευγον, ἐπὶ τῶν κο-
ράκων καὶ τῶν κισσῶν ἀκολουθούντων δι'
ὑπόπτου βλέμματος τὴν διερχομένην ἀμα-
ξαν, καὶ ἐπὶ τῶν μακρῶν σειρῶν τῶν ἀγρῶν
ἐσπαρμένων ἐξ ἀρτεμισιῶν, ἀψινθίου καὶ
σουριδίων. Ἐθεώρει τὸν ὀρίζοντα καὶ τὴν
μόνωσιν ἐκείνην τῶν στεππῶν, τὴν τόσον
γυμνὴν ἀλλὰ καὶ τόσον δροσερὰν καὶ γό-
νιμον, τὴν χλόην, τοὺς μακροὺς λόφους,
τὰς καλυπτομένας ὑπὸ ἀκανθῶδων θάμνων
μικρῶν δρυῶν χαράδρας, τὰ μὲ λευκόφαιον
χρῶμα χωρία, καὶ τὰς λεπτὰς σημύδας·
τέλος ἄπαν τὸ θέαμα ἐκεῖνο τῆς ῥωσίδος
φύσεως, ὅπερ πρὸ πολλοῦ δὲν εἶχεν ἴδῃ,
ἐξήγειρεν ἐντὸς τῆς καρδίας του ἡδέα
καὶ θλιβερά ἐν ταύτῃ αἰσθήματα, καὶ
ἐπιέζε τὸ στήθος του διὰ βάρους οὐχὶ
ἀμυγῶν γοήτρου. Πλείστα σκέψεις διε-
χόντο ἀλλήλας βραδέως ἐν τῷ νῷ
του, ἀόριστοι ὅμως ὡς τὰ ὑπεράνω αὐτοῦ
πλανώμενα νέφη. Ἐπεκκεῖτο τὴν ἀνά-
μνησιν τῆς παιδικῆς αὐτοῦ ἡλικίας, τῆς
μητρὸς του, τῆς στιγμῆς καθ' ἣν τὸν ἔφε-
ρον πλησίον ταύτης εἰς τὴν ἐπιθανάτιον
κλίνην τῆς καὶ ὅπου σφίγγουσα τὴν κεφα-
λήν τῆς εἰς τὴν καρδίαν τῆς ἤρξατο νὰ
κλαίῃ σιγᾷ, τὰ δὲ δάκρυά του ἔπαυ-
σαν ὅτε εἶδε τὴν Γλαφυρὰν Πετρόβναν.
Ἀνεμνήσθη τοῦ πατρὸς του, ὃν κατ' ἀρχὰς

εἶδεν εὖρωστον, δυσηρεστημένον πάντοτε,
καὶ οὕτινος ἡ βαρεῖα φωνὴ ἀντήχει εἰς τὸ
οὖς του, βραδύτερον δὲ τυφλὸν γέροντα,
κλαυθμηρίζοντα, ψαρὲν τὴν γενειάδα ἔ-
χοντα καὶ ῥυπαρόν. Ἐνεθυμήθη ὅτι ἡμέ-
ραν τινὰ ἐν τῇ τραπέζῃ ὁ γέρον καπνί-
ζων ἤρξατο αἰφνης νὰ γελάει καὶ νὰ ὁμιλῇ
περὶ τῶν ἐρώτων του, ὑποκρινόμενος τὸν
μετριόφρονα καὶ σκαρδαμύσσων τοὺς τυ-
φλοὺς ὀφθαλμοὺς του. Ἐνεθυμήθη τὴν
Βερθάραν, τὰ δὲ χαρακτηριστικὰ του συ-
νεπασθήσαν, ὡς συμβαίνει εἰς τὸν κατα-
λαμβανόμενον ὑπὸ αἰφνιδίας λύπης. Ἐ-
σεισε τὴν κεφαλὴν καὶ εἶτα ἐσκέψατο περὶ
τῆς Ἐλιζας.

— Ἰδοὺ, διελογίσθη, ὑπαρξίς νεαρὰ εἰ-
σερχομένη εἰς τὸν βίον. Ἐντιμὸς νεανίς,
ὁποῖα θὰ ἦναι ἡ τύχη σου; Εἶναι ὠραία·
τὸ πρόσωπόν τῆς εἶναι ὠχρόν, ἀλλὰ δρο-
σερότατον, οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς γλυκύτατοι,
τὸ στόμα τῆς σοβαρόν καὶ τὸ βλέμμα τῆς
ἀθῶν! Κρίμα· τοῦ εἶναι ἐνθουσιώδης ὁ-
λίγον! Ἐχει ὠραῖον ἀνάστημα, χαρίεν
βάδισμα καὶ γλυκυτάτην φωνήν! Εὐχαρι-
στοῦμαι νὰ τὴν βλέπω, ὅταν αἰφνης ἴστα-
ται, σὲ ἀκούει προσεκτικῶς σοβαρά, εἶτα
δὲ βυθίζεται εἰς διαλογισμοὺς καὶ ῥίπτει
ὀπισθεν τὴν κόμην τῆς! Καὶ ἐγὼ νομίζω
ὅτι ὁ Πάχιν δὲν εἶν' ἀνάξιος αὐτῆς. Καὶ
ὅμως τί τῷ ἐλλείπει; Τί κἀνθῆμαι καὶ σκέ-
πτομαι τώρα; Θὰ βαδίσῃ τὸν ἴδιον δρό-
μον τὸν ὁποῖον ἐβάδισαν καὶ αἱ ἄλλαι!...
Καλλίτερα νὰ κοιμηθῶ.

Καὶ ὁ Λαβρέτσκις ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλ-
μοὺς, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ κοιμηθῇ καὶ
ἔμεινε βεθυισμένος ἐν τῇ νοσερᾷ ἐκείνῃ νάρ-
κῃ, ἥτις τόσον οἰκεία μᾶς εἶναι κατὰ τὰ
ταξείδια. Ἐξηκολούθει ν' ἀναμνησκηται
τοῦ παρελθόντος καὶ περὶ πολλῶν ἄλλων.
Ὁ Λαβρέτσκις ἤρξατο — ὁ Θεὸς οἶδε
διατί — νὰ σκέπτηται περὶ τοῦ ἄλλοτε
πρωτοπουργοῦ τῆς Ἀγγλίας· Ροβέρτου Πήλ,
περὶ τῆς Γαλλικῆς ἱστορίας... περὶ τῆς
νίκης ἧς ἤθελε τύχῃ ἂν ἦτο στρατηγός,
ἐπίστευε δ' ὅτι ἤκουε τῆς βροντῆς τοῦ
πυροβόλου καὶ τῶν κραυγῶν τοῦ πολέμου.
Ἡ κεφαλὴ του ὠλισθίασε καὶ ἤνοιγε τοὺς
ὀφθαλμοὺς... Τὰ κῦτὰ πεδία ἔβλεπε,
τὰς ἰδιάς στέππας, τὸ κίτρινον ὑποκάμι-
σον τοῦ ἡνιόχου ἐφούσκωνεν ἐκ τοῦ ἀνέ-
μου, καὶ οἱ τροχοὶ ἤγειρον κονιορτὸν μέ-
γιστον.

— Πολὺ καλὰ γυρίζω εἰς τὸν πατρικόν
μου οἶκον, ἐσκέπτετο ὁ Θεόδωρος.

Καὶ ἡ σκέψις αὕτη τὸν ἔκκαμε ν' ἀνα-
κράξῃ:

— Ἐμπρός!

Εἶτα καλυφθεὶς διὰ τοῦ ἐπανωφορίου
τοῦ ἐβυθίσθη πλείοτερον ἐντὸς τῶν προσ-
κεφαλαίων. Ἡ ἀμαξα ἀνετινάχθη αἰφνι-
δίως. Ὁ Λαβρέτσκις ἀνεσηκώθη καὶ ἠνέ-
φξεν ὑπερμέτρως τοὺς ὀφθαλμοὺς. Πρὸ
αὐτοῦ ἐπὶ λοφίσκου ἐξετείνετο μικρὸν χω-
ρίον, δεξιᾷ ἔβλεπε παλαιὰν ἀρχοντικὴν οἰ-
κίαν, ἧς τὰ παραθυρόφυλλα ἦσαν κεκλει-
σμένα καὶ τὸ ἀνάβαθρον ἔκλινε πλαγίως.
Ἀπὸ τῆς αὐλείου θύρας μέχρι τῆς οἰκίας
ἡ εὐρεῖα αὐλὴ ἐπληροῦτο πρασίνων καὶ πυ-
κνοτάτων ἀκαληφῶν. Ἀπωτέρω ὑπῆρχεν

ἀλευροθήκη, ἐκ δρυὸς κατεσκευασμένη καὶ
διατηρουμένη καλῶς ἔτι.

Ἦτο ἡ Βασιλιεβσκόη.

Ὁ ἡνιόχος περιέγραψε καμπύλην γραμ-
μὴν πρὸς τὴν αὐλείον θύραν καὶ ἐσταμά-
τησε τοὺς ἵππους, ὁ δὲ ὑπηρέτης τοῦ Λα-
βρέτσκις ἐγερθεὶς ἐπὶ τοῦ ἐδωλίου ἐκάλε-
σεν. Ἠκούσθη μὲν ὑπόκωφος καὶ τραχεῖα
ὕλακῃ, ἀλλὰ κύων δὲν ὤφθη. Ὁ ὑπηρέ-
της αὖθις ἐκάλεσεν, ἡ δὲ ὕλακῃ ἐπανελή-
φθη, μετὰ τινος δὲ στιγμῆς ἔδραμεν, ἄ-
γνωστον πόθεν ἐξεληθὼν, ἀνὴρ φορῶν βαμ-
βακερὴν ἐνδυμασίαν καὶ λευκόθριζ ἐντε-
λῶς. Ἐκάλυψε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἵνα προ-
φυλάξῃ τούτους ἀπὸ τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡ-
λίου καὶ ἐθεώρησεν ἐπὶ μικρὸν τὴν ἀμα-
ξαν, εἶτα δὲ καταβιάσας ἀμφοτέρους τὰς
χεῖρας ἐπὶ τῶν μηρῶν αὐτοῦ, ἔδραμεν ἵνα
ἀνοίξῃ τὴν αὐλείον θύραν. Ἡ ἀμαξα εἰς-
ῆλθεν εἰς τὴν αὐλήν, καὶ ἔστη πρὸ τοῦ
ἀναβάθρου. Ὁ λευκόθριζ γέρον, εὐκίνητος
ἔτι, ἴστατο ἤδη ἐπὶ τῆς τελευταίας βαθ-
μίδος. Ἀνοίξας δὲ τὴν θύραν τῆς ἀμάξης
ἐδοήθησε τὸν κύριόν του ἵνα κατέλθῃ, ἐν
ὧ συγχρόνως ἡσπασθη τὴν χεῖρά του.

— Καλημέρα, καλημέρα, φίλε μου, εἶ-
πεν ὁ Λαβρέτσκις. Ἀντώνιος δὲν ὀνομά-
ζεις; Ζῆς λοιπὸν ἀκόμη;

Ὁ γέρον ὑπεκλήθη σιγῶν καὶ ἔδραμε
πρὸς ἀναζήτησιν τῶν κλειδίων. Διαρκούν-
των τούτων, ὁ ἡνιόχος ἔμεινε ἀκίνητος,
κεκλιμένος πλαγίως καὶ θεωρῶν τὴν κε-
κλεισμένην θύραν, ἐν ᾧ ὁ ὑπηρέτης τοῦ
Λαβρέτσκις ἐτήρει τὴν γραφικὴν στάσιν
ἣν ἔλαβε ὅτε κατήλθε τῆς ἀμάξης, στηρί-
ζων τὴν μίαν χεῖρα ἐπὶ τῆς ἔδρας. Ὁ γέ-
ρον ἔφερε τὰς κλειδας καὶ μετὰ δυσκολίας
ἠνέφξεν τὴν θύραν, μετ' ὃ παραμερίσας ἐ-
χαιρέτισεν αὖθις βραδέως.

— Ἰδοὺ με λοιπὸν εἰς τὴν οἰκίαν μου,
ἐπανῆλθον τέλος, ἐσκέψατο ὁ Λαβρέτσκις,
εἰσελθὼν εἰς τὸν πρόδομον, ἐν ᾧ ὁ ὑπη-
ρέτης ἤνοιγε θορυβῶδως ἀλλεπαλληλα τὰ
παραθυρόφυλλα καὶ τὸ φῶς εἰσῆρχετο ἐν-
τὸς τῶν ἐρήμων δωματίων.

ΙΘ'

Ὁ οἰκίσκος ἐν ᾧ ὁ Λαβρέτσκις ἔ-
μελλε νὰ κατοικήσῃ καὶ ἔνθα, πρὸ δύο
ἐτῶν, ἀπέθανεν ἡ Γλαφυρὰ Πετρόβνα,
ἐκτίσθη κατὰ τὸν τελευταῖον αἰῶνα, ἐξ
ὠραίου ξύλου ἐλάτης. Ἐφαίνετο παλαιός,
ἀλλ' ἠδύνατο νὰ διατηρηθῇ ἀκόμη πεν-
τήκοντα καὶ πλέον ἔτη. Ὁ Λαβρέτσκις
διέτρεξεν ἅπαντα τὰ δωματῖα καὶ ἠνέφ-
ξεν ὅλων τὰ παράθυρα, κεκλεισμένα ἀπὸ
τοῦ θανάτου τῆς Γλαφυρᾶς Πετρόβνας.

Τὰ πάντα ἐν τῇ οἰκίᾳ διέμεινον ἐν τῇ
αὐτῇ καταστάσει. Τὰ μικρὰ τῆς αἰθούσης
ἀνάκλιτρα, μὲ τοὺς ὑψηλοὺς καὶ λιγνοὺς
πόδας των, κεκαλυμμένα διὰ λευκοφαιῶν
δαμασκηνουργοῦς ὑφάσματος, ἐστιλβωμένα
καὶ ἐφθαρμένα, ἀνεμίνθησκον τὴν ἐποχὴν
τῆς αὐτοκρατορίας Αἰκατερίνης. Ἐν τῇ
αἰθούσῃ ὑπῆρχε τὸ εὐνοούμενον θρονίον τῆς
οἰκοδεσποίνης, μὲ τὸ ὑψηλὸν ἐρεῖσινωτόν
του ἐφ' οὗ συνειθίζε νὰ στηρίζεται κατὰ
τὸ γῆρας αὐτῆς. Ἀπὸ τοῦ κυριωτέρου τοῖ-

χου ἐκρέματο παλαιὰ εἰκὼν τοῦ προπάππου τοῦ Θεοδώρου, Ἀνδρέου Λαβρέτσκη. Τὸ σκυθρωπὸν πρόσωπόν του μόλις διεκρίνετο ἐν τῇ ἀμαυρωθείσῃ εἰκόνι, οἱ δὲ κακοὶ καὶ μικροὶ ὀφθαλμοὶ του ἔρριπτον δύστροπα βλέμματα κάτωθεν τῶν μακρῶν βλεφάρων του. Αἱ ἄνευ παιπαλῆς μελαναὶ τρίχες αὐτοῦ ἦσαν ὀρθωμέναι ὑπὲρ ἄνω τοῦ ἐρρυτιδωμένου μετώπου του. Εἰς γωνίαν τινὰ τῆς εἰκόνης ἐκρέματο κονισαλέος στέφανος ἀμαράντων.

— Ἡ Γλαφυρὰ Πετρόβνα, εἶπεν ὁ Ἀντώνιος, τὸν ἔκαμε μὲ τὰ ἴδια χέρια της.

Ἐν τῷ θαλάμῳ ὑπῆρχε στενὴ κλίνη, μὲ παραπέτασμα ἀπὸ παλαιοῦ μὲν ἀλλὰ στερεοῦ ὑφάσματος μὲ σειράς. Προσκεφάλαια πλεῖστα καὶ λεπτὸν βαμβάκερον ἐφάπλωμα ἔκειντο ἐπὶ τῆς κλίνης, ἄνωθεν τῆς ὁποίας ἐκρέματο εἰκὼν παριστώσα τὰ Εἰσόδια τῆς Θεοτόκου, ἣν ἡ γηραιὰ κόρη ἐκπνεύσασα μόνη καὶ ἐλησμονημένη, ἔθλιψε κατὰ τὰς τελευταίας αὐτῆς στιγμὰς ἐπὶ τῶν παγερῶν ἤδη χειλέων της. Παρὰ τὸ παράθυρον εὐρίσκετο μικρὰ τράπεζα ἐφ' ἧς ἦτο χρυσοῦν καὶ μεμαυρισμένον κάτοπτρον, ἐν ᾧ ἐστολίζετο ἡ Γλαφυρὰ. Θύρα ἦγεν εἰς τὸ εὐκτήριον, οὐτινος οἱ τοῖχοι ἦσαν γυμνοί, καὶ ἔνθα εἰς τινὰ γωνίαν ὑπῆρχεν ἐρμάριον μεστὸν ἁγίων. Μικρὸς ἐφθαρμένος τάπης πλήρης κηλίδων κηροῦ ἐκάλυπτε τὴν θέσιν ἐν ᾗ ἐγονυπέτει ἡ Γλαφυρὰ Πετρόβνα.

Ὁ Ἀντώνιος μετέβη μετὰ τοῦ ὑπνέτου τοῦ Λαβρέτσκη ἵνα ἀνοίξῃ τὸν σταῦλον καὶ τὸ ἀμαξοστάσιον, ἀντ' αὐτοῦ δὲ ἦλθε πρὸς τὸν Λαβρέτσκη γηραιὰ γυνὴ τὴν αὐτὴν ἡλικίαν σχεδὸν ἔχουσα μετὰ τοῦ Ἀντωνίου. Ἡ κινουμένη κεφαλὴ της ἐκαλύπτετο διὰ μανδύλιν κατερχομένου μέχρι τῶν ὀφρύων της· ἡ ἑξὶς δὲ τῆς παθητικῆς ὑπακοῆς ἐφάνετο ἐντὸς τῶν ὀφθαλμῶν της. Ἐπλησίασε τὸν Λαβρέτσκη ἵνα ἀσπασθῇ τὴν χεῖρα αὐτοῦ καὶ ἔστη εἰτα εἰς τὴν θύραν, ὡς ἵνα ἀναμείνῃ τὰς διαταγὰς του. Εἶχεν ἐντελῶς λησμονήσῃ τὸ ὄνομά της, δὲν ἐνεθυμεῖτο μάλιστα νὰ τὴν εἶχεν ἴδῃ ποτὲ. Ἐκαλεῖτο Ἀπραξία, πρὸ τεσσαράκοντα δὲ ἐτῶν ἡ Γλαφυρὰ Πετρόβνα τὴν εἶχεν ἵνα φυλάττῃ τὸ ὀρνιθοτροφεῖον. Ὡμίλει ἄλλως τε ὀλίγον, ἐφάνετο παλίμπαις καὶ ἐτῆρει μόνον τυφλὴν ὑπακοήν.

Ἐκτὸς τῶν δύο τούτων γερόντων καὶ τριῶν εὐτραφῶν παιδιῶν ἐνδεδυμένων μόνον διὰ μακροῦ ὑποκαμίσου—ἐγγόνων τοῦ Ἀντωνίου—ἔζη πρὸς τούτοις ἐν τῇ οἰκίᾳ ἄχειρ καὶ ἀνίκανος εἰς πᾶσαν ἐργασίαν χωρικός, ὁ δὲ γηραιὸς ἀσθενὴς κύων, ὁ χαιρετίσας τὴν ἐπάνοδον τοῦ Λαβρέτσκη, δὲν ἦτο ὠφέλιμος πλέον εἰς τὴν οἰκίαν του, διότι πρὸ δεκαετίας, κατὰ διαταγὴν τῆς Γλαφυρᾶς Πετρόβνας ἦτο δεδεμένος διὰ βαρείας ἀλυσού, μόλις δὲ ἠδύνατο νὰ κινήθῃ καὶ νὰ σὺρῃ τὸ φορτίον του.

Ἐξέτας τὴν οἰκίαν ὁ Λαβρέτσκης κατήλθεν εἰς τὸν κήπον, ἐξ οὗ νῦν χαροστήθη καίτοι περιεῖχε μόνον χόρτα, θάμνους φραγκοσταφυλῶν καὶ σμεούρων. Ὑπῆρχον ἐν αὐτῷ ὠραῖαι σκιαδές, παλαιαὶ φιλύραι,

ἀξιοπαράτηρητοι διὰ τὴν γιγαντιαίαν αὐτῶν ἀνάπτυξιν καὶ διὰ τὴν παραδόξον τάσιν τῶν κλώνων των, διότι εἶχον φυτεῖσθαι ταύτας πλησιέστατα, πρὸ ἑκατονταετίας δὲ ἴσως τὰς εἶχον κλαδεύσῃ. Ὁ κήπος κατέληγεν εἰς μικρὰν τινα διαυγῆ λίμνην, περίξ τῆς ὁποίας ὑπῆρχον ἐρυθρωποὶ σχοῖνοι. Τὰ ἴχνη τοῦ ἀνθρωπίνου βίου ταχέως ἐξαλείφονται· ἡ ἰδιοκτησία τῆς Γλαφυρᾶς Πετρόβνας μόλις ἔμεινεν ἔρημος καὶ ἐφάνετο ἤδη βεβουλισμένη εἰς τὴν κατὰστροφὴν. Ὁ Θεόδωρος Ἰβάνοβιτς ἐπεσκέψατο ὡσάυτως τὸ χωρίον· αἱ χωρικά ἐθεώρουν τοῦτον ἀπὸ τοῦ οὐδοῦ τῶν καλυδῶν των, στηρίζουσαι τὴν παρειὰν ἐπὶ τῆς χειρὸς, οἱ χωρικοὶ τὸν ἐχαιρέτων μακρόθεν, τὰ παιδιά ἐφευγον πρὸ αὐτοῦ καὶ οἱ κύνες ὑλάκουν ἀδιαφόρως. Μετ' ὀλίγον ἐπείνασεν, ἀλλὰ μόλις πρὸς τὸ ἐσπέρας οἱ ὑπνέται του καὶ ὁ μάγειρος αὐτοῦ ἤθελον ἔλθῃ, αἱ δὲ προμήθειαι δὲν εἶχον φθάσῃ ἀκόμη ἐκ τοῦ Λαβρίκη, δι' ὃ ἐδέησε ν' ἀποταθῇ τῷ Ἀντωνίῳ. Οὗτος δὲ ἔσπευσε νὰ ἐτοιμάσῃ καὶ πρὸς τοῦτο σφάξας ὀρνίθα τὴν ἐκαθάρισεν ἀπὸ τῶν πτερῶν της, ἣν παραλαβοῦσα ἡ Ἀπραξία ἔθηκεν εἰς τὴν χύτραν, ὅτε δὲ αὕτη ἐψήθη ὁ Ἀντώνιος ἠτοίμασε τὴν τράπεζαν, ἔθηκε πρὸ τοῦ τρυβλίου τρίπουν ἀλατοθήκην ἐκ μεμαυρισμένου μεταλλοῦ καὶ φιάλην, εἰτα δὲ ἀνήγγειλε τῷ Λαβρέτσκη ὅτι τὸ γεῦμα ἦτο ἑτοιμον, καὶ ἐτοποθετήθη κατόπιν ὀπισθεν τῆς ἑδρας τοῦ αὐθέντου, κρατῶν εἰς τὴν δεξιὰν χεῖρα μάκτρον. Ἀφ' οὗ ἐγευματίσεν ὁ Λαβρέτσκης ἐξεδήλωσε τὴν ἐπιθυμίαν ἵνα πῖνῃ τείον, ἄν...

— Θὰ σὰς φέρω εὐθύς, διέκοψεν ὁ γέρον.

Καὶ ἐτήρησε τὸν λόγον του.

Εὗρον ὀλίγιστον τείον ἐντὸς ἐρυθροῦ χάρτου, καὶ τεμάχια τινά, κατὰ τὸ ἥμισυ ἀναλελυμένης, ζακχαρώς. Ὁ Λαβρέτσκης ἔπιε τὸ τείον του ἐντὸς μεγάλου κυπέλλου ἀναμιμνήσκοντος αὐτῷ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν του καὶ ἐφ' οὗ ἦσαν ἐζωγραφισμένα παιγνιόχαρτα. Τὸ κύπελλον τοῦτο μετεχειρίζοντο ὅταν προσέφερον τείον πρὸς τοὺς ξένους καὶ τώρα αὗτος, ξένος ἐπίσης, ἔπινεν ἐντὸς τοῦ κυπέλλου ἐκείνου. Τὴν ἐσπέραν ἀφίκοντο οἱ ὑπνέται. Ὁ Λαβρέτσκης δὲν ἠθέλησε νὰ κοιμηθῇ εἰς τὴν κλίνην τῆς θείας του καὶ ἐτοποθέτησε τοιαύτην ἐν τῷ ἐστιατηρίῳ. Σβέσας τὸ κηρίον ἐθεώρησεν ἐπὶ πολὺ καὶ τεθλιμμένος περίξ αὐτοῦ, κατεληγμένος ὢν ὑπὸ τοῦ δυσἀρέστου ἐκείνου αἰσθήματος ὅπερ αἰσθάνονται πάντες οἱ διερχόμενοι πρῶτην νύκτα εἰς μέρος ἀπὸ πολλοῦ ἀκατοίκητον. Τῷ ἐφάνετο ὅτι τὸ πανταχόθεν περικυκλοῦν αὐτὸν σκότος δὲν ἠνείχετο ξένον, καὶ ὅτι αὐτοὶ οὗτοι οἱ τοῖχοι τῆς οἰκίας ἐξεπλήττοντο διὰ τὴν παρουσίαν του. Ἐξέβλεπε στεναγμόν, ἐκκλύθη περισσότερον ἐπὶ τοῦ ἐφαπλώματός του καὶ τέλος ἀπεκοιμήθη. Ὁ Ἀντώνιος ἔμεινε τελευταῖος ὄρθιος. Ἐποίησε δις τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ καὶ ἤρξατο νὰ συνομιλῇ μετὰ τῆς Ἀπραξίας πρὸς ἣν χαμηλοφώνως ἔλεγε τὰ παράπονά του. Ἀμφότεροι οὐδόλως ἐπίστευον νὰ ἴ-

δωσι τὸν αὐθέντην ἐγκαθιστάμενον εἰς Βασιλεβσκήν, ἀφ' οὗ τόσον πλησίον εἶχεν ὠραιότατον κτήμα, μὲ κάλλιστον οἷκον. Ἦγνόουν ὅμως, ὅτι ἀκριβῶς τὸ οἷκον τοῦτο ἀπεστρέφετο ὁ Λαβρέτσκης, διότι ἀνεμίμνησκεν αὐτῷ παλαιὰς ἀναμνήσεις. Μετὰ τὴν χαμηλοφώνως γενομένην συνομιλίαν των ὁ Ἀντώνιος ἔλαβε τὴν βάρβδον τοῦ ἵνα κρούσῃ τὴν πρὸ πολλοῦ ἄφωνον σιδηρὰν πλάκα—διότι ἐν Ῥωσίᾳ ὑπάρχει συνήθεια, ὅταν ὁ κύριος εὐρίσκειται ἐν τῷ κτήματί του, ν' ἀγρυπνῇ τὴν νύκτα ὑπνέτης τις καὶ νὰ κρούῃ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν σιδηρὰν πλάκα ἵνα ἀποδεικνύῃ τὴν ἀγρυπνίαν του.—Ἡ ἑαρινὴ νύξ ἦτο γαλήνιος, ὁ δὲ γέρον ἐκοιμήθη γλυκύν καὶ ἤσυχον ὕπνον.

Ἔπεται συνέχεια.

**B.

ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΡΝΕΣΤ ΔΥΒΡΕΥΙΛ

Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Ὁ Ὀλιβιέρος, ὠχρὸς ἐκ τῆς λύπης καὶ τῶν συνεχῶν ἀγρυπνιῶν, ἀκίνητος καὶ μὴ τολμῶν ν' ἀρθρώσῃ λέξιν, ἔστατο πλησίον τῆς κλίνης τῆς ἀσθενοῦς, προσέχων καὶ εἰς τὴν ἐλαχίστην αὐτῆς κίνησιν.

Ἀλλὰ καθ' ὅσον προῦχώρει ἡ νύξ, ἐπὶ τοσοῦτον ἡ θέσις της ἐδεινοῦτο, ἡ ἄδυναμία ἠϋξήσεν ἐπαισθητῶς καὶ οἱ παραλογισμοὶ ἐδιπλάσιασθησαν.

Πάντες εἶχον πλέον ἀπελπισθῇ.

Ἐπὶ τῆς μιᾶς πλευρᾶς τῆς κλίνης της, ὁ Ὀλιβιέρος, γονυπετής, ἐκράτει εἰς τὰς χεῖράς του τὴν χεῖρα τῆς ψυχορραγούσης, φιλῶν αὐτὴν μετὰ δακρύων· ἐπὶ δὲ τῆς ἐτέρας ὁ Μαλκράφτ, ὠχρὸς, κρατῶν δὲ ἀνὰ χεῖρας τὸ προσευχνητάριόν του, ἀνεγίνωσκε τὰς ἐπικηδεύους εὐχάς.

Ὁ Ζεβὰν καὶ ὁ Μωκλὲρ ἀντήλασσον ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν λέξεις τινὰς χαμηλῇ τῇ φωνῇ.

Ἡ δὲ γραῖα Μαριάννα εἰσῆρχετο καὶ ἐξήρχετο ἀενάως τοῦ δωματίου, φέρουσα τὰ φάρμακα καὶ ἄλλα πολλὰ χρειώδη.

Περὶ τὴν ἔκτην πρωϊνὴν ὥραν, ἡ Ζολάνδη κατελήφθη ὑπὸ ξηροῦ βηχός.

Ὁ Ὀλιβιέρος ἀνεσκήρτησεν.

— Πνίγομαι!... ἐψιθύρισεν αἶφνης ἡ Ζολάνδη, πνίγομαι!...

Ὁ Ζεβὰν ἠνέφξε τὰ παράθυρα.

Ἡ νύξ ἦτο ζοφερά, τὸ δὲ σκότος πυκνότατον.

Ὑποτρέμων τι φῶς ἐφάνετο ἀπέναντι τῆς οἰκίας.

Φεῦ! τίς οἶδεν; Ἴσως καὶ ἄλλη τις, ἄθώα καὶ ἄσπιλος, ὡς ἡ Ζολάνδη, παρέδιδε τὸ πνεῦμα πρὸς τὸν Κύριον.

Πυκνὰ νέφη ἐκάλυπτον τὸν ὀρίζοντα καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, ἐνῶ ταῦτα, ὠθούμενα ὑπὸ τοῦ σφοδροῦ ἀνέμου, ἤραιοντο, ἐφάνιντο διαυγεῖς τινες ἀστέρες, λάμποντες τὸ στερέωμα.

Ὁ ἄνεμος ἔσειε τὰς κορυφὰς τῶν δέν-